

område et meget væsentligt ansvar for fremtiden.

Regeringen vil lægge vægt på, ligesom vi har gjort det under forarbejdet til loven, at inddrage så mange synspunkter som muligt og få en så bred enighed som muligt. Det skal ikke ske ved, at vi så når frem til et helt udvandet resultat, men ved at der lyttes til de konkrete argumenter og synspunkter, som partierne har fremført med henblik på at gøre resultatet bedre end det forslag, regeringen har fremsat.

Flere har været inde på og sat spørgsmålstegn ved, hvorfor man allerede nu, 6½ år efter den sidste skovlov blev vedtaget – i øvrigt også i bred enighed her i Folketinget – kommer med en nyskrivning af loven. Jeg mener, at forklaringen, som også flere har understreget det, er ligetil.

Siden skovloven blev vedtaget i 1989 har vi haft Riokonferencen i 1992, vi har skovdeklarationen, vi har arbejdet med den nye skovkonvention, vi har fået en sammenlægning af skovområdet under Miljø- og Energiministeriet, og vi har derfor en mulighed for i lovgivningen både at leve op til vores naturforpligtelser og vores produktionsforpligtelser.

Jeg tror, det var fru Svanholt, der var inde på, at hun syntes, det var meget utilfredsstillende, at man havde taget produktionshensyn med i loven – noget i den retning, jeg er ikke sikker på, at jeg refererer helt korrekt, men noget i den retning – og at det på en eller anden måde skulle være imod erklæringen fra Rio.

Dér er jeg nødt til at gøre opmærksom på, at Risikoverklæringen, som nu forhåbentlig udmøntes i en ny skovkonvention, netop bygger på synspunktet om beskyttelse og benyttelse, som er bærende for hele skovloven her. Men jeg vil gerne sige til fru Svanholt, at hvis der på den mindste måde kan være tvivl om vores vilje til at leve op til vores globale forpligtelser på dette område, diskuterer regeringen gerne yderligere præciseringer i relation til lovgivningen, så der ikke er nogen tvivl.

Når vi ikke har ændret formålsparagraffen – men jeg er parat til at drøfte dette spørgsmål også – hænger det sammen med, at vi faktisk havde en ret fremsynet formulering i 1989, der gjorde, at vi var i stand til at leve op til forpligtelserne i henhold til Riokonventionen. Den skovpolitiske redegørelse, som fru Svanholt henviser til, var jo netop et forsøg på at opstille alle de kriterier for bæredygtig skovdrift, der skal opfyldes, for at man kan leve op til Riomål-

sætningen om bæredygtig skovdrift, og dér viste undersøgelsen, at danske skovbrug rent faktisk lever op til eller vil kunne komme til at leve op til kravene.

Det er den tankegang, der har ført til, at loven her er en modernisering, en gennemskrivning, en sammenskrivning og en yderligere præcisering på en række områder, men der er ikke tale om en omkalfatring i forhold til den tidligere skovlov.

Jeg skal sige til de mange, der har talt om skovrejsning – og dér er jeg glad for de positive tilkendegivelser, der har været – at jeg meget gerne tager en drøftelse med partierne om, hvad vi kan gøre for at fremme skovrejsning. Jeg tror, fru Svanholt fremhævede en række af de vigtige formål ved øget skovrejsning, som også andre ordførere var inde på.

Der er dog ét hensyn, som ordførerne ikke var inde på, men som for mig spiller en meget væsentlig rolle, og det er skovens sociale funktion. Ud over det natur- og produktionsmæssige spiller skoven også en social rolle, og det er derfor, det har været dansk skovrejsningspolitik at tilstræbe, at en væsentlig del af den nyrejste offentlige skov skete i bynære områder.

Vi har vigtige store byområder i Danmark, som ikke har nogen god adgang til skov, og der er ingen tvivl om, at det menneskeligt og socialt er uacceptabelt. Vi har god brug for, at alle mennesker får lige adgang til skovressourcerne herhjemme.

Noget af det mest fremsynede, der er lavet, er Vestskoven ved København. Jeg håber, at vi får en vestskov ved Århus. Omkring Randers plantes der skov i øjeblikket, og det gælder en række andre byer også. Det er en bestræbelse, som har kolossal opbakning fra befolkningens side, og det er jo heldigvis sådan, at selv om det tager mange år at skabe en egentlig skov, kan man godt skabe et virkelig spændende rekreativt område i løbet af få år ved skovrejsning.

Jeg tror, det var fru Gerner Nielsen, der først nævnte spørgsmålet om at lade skovrejsningspolitikken indgå mere aktivt i vores CO₂-politik. Det er regeringen villig til at drøfte.

Jeg tror, det var hr. Hansen-Nord, der nævnte de forsøg på at købe regnskov, som man siger, eller anlægge skov i de tropiske områder som kompensation for manglende opfyldelse af den nationale CO₂-målsætning, som visse elselskaber i visse lande har bedrevet. Hvis sådan en politik har nogle gode effekter, skal jeg være den sidste til at tage afstand fra den, men på mig virker det lidt hyklerisk.